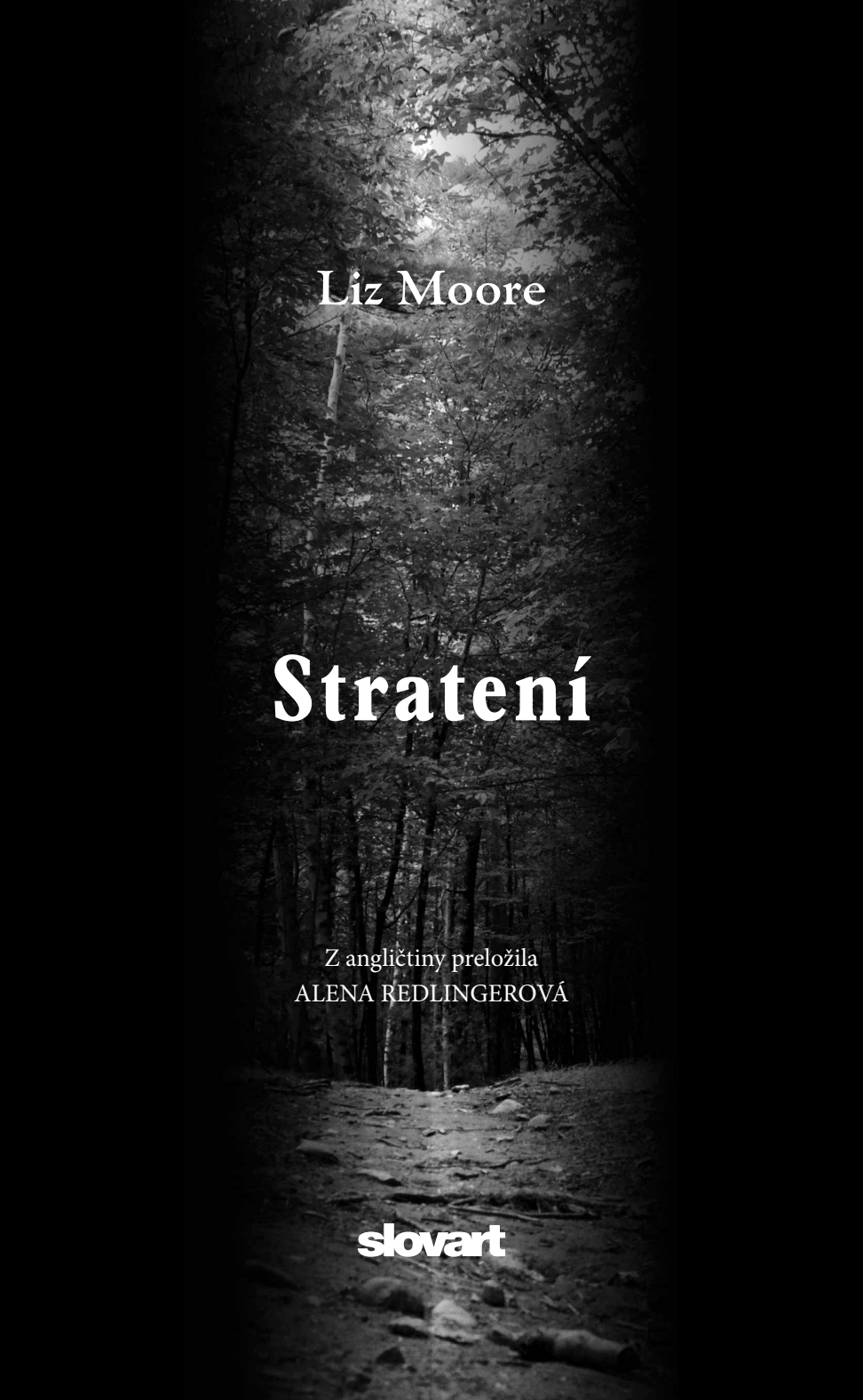

STRATENÍ

LIZ MOORE

Stratení

Liz Moore

Stratení

Z angličtiny preložila
ALENA REDLINGEROVÁ

slovar

Copyright © 2024 by Liz Moore, Inc.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026
Translation © Alena Redlingerová 2026

Jacket design by Claire Ward/HarperCollins Publishers Ltd. 2024
Jacket photographs: Front and spine © Oskar Ulvur/Trevillion
Images (landscape), © Susan Fox/Trevillion Images (female figure)

ISBN 978-80-556-7076-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Mojej sestre Rebecce, aj ona pozná tieto lesy.

Obsah

I	
Barbara	
13	

II	
Bear	
85	

III	
Keď sa stratíš	
141	

IV	
Návštevníci	
201	

V	
Nájdená	
225	

VI	
Prežitie	
281	

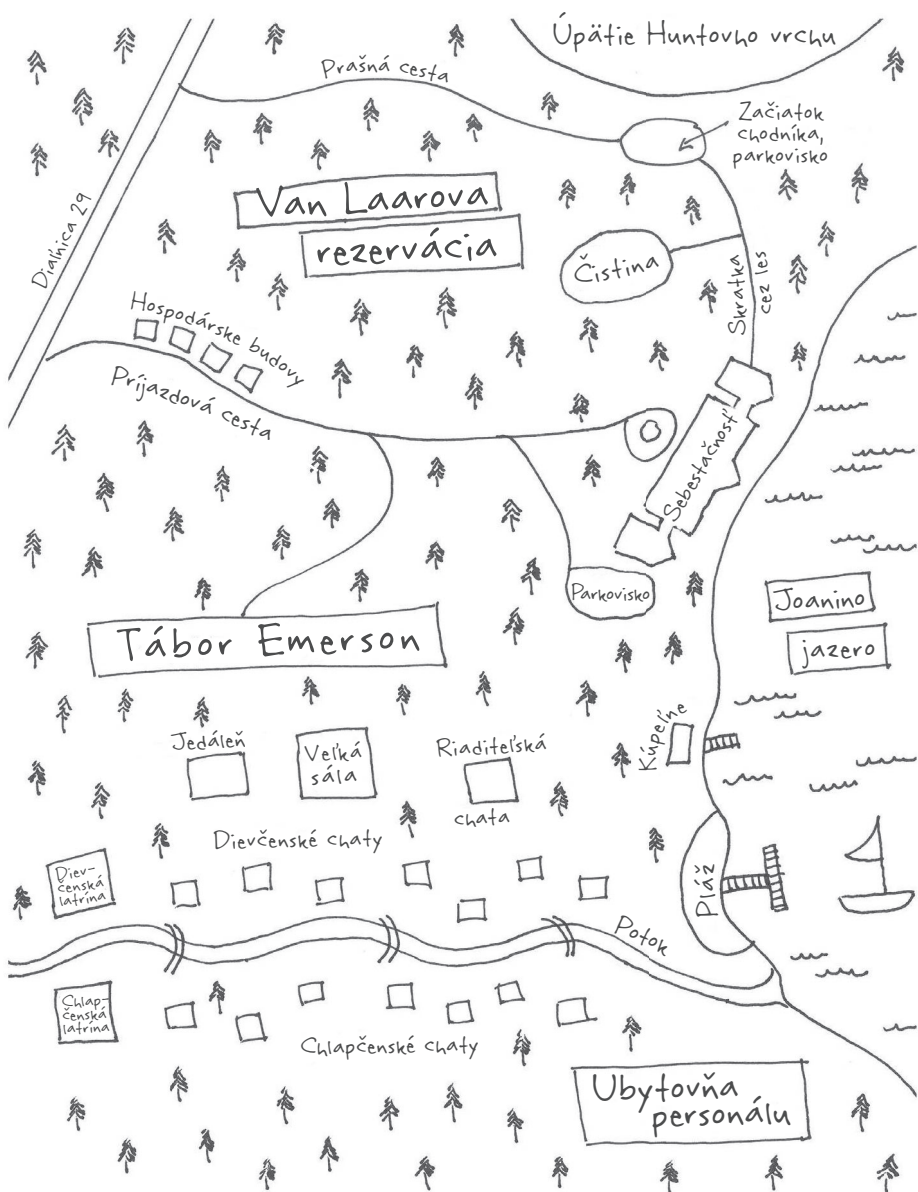
VII	
Sebestačnosť	
373	

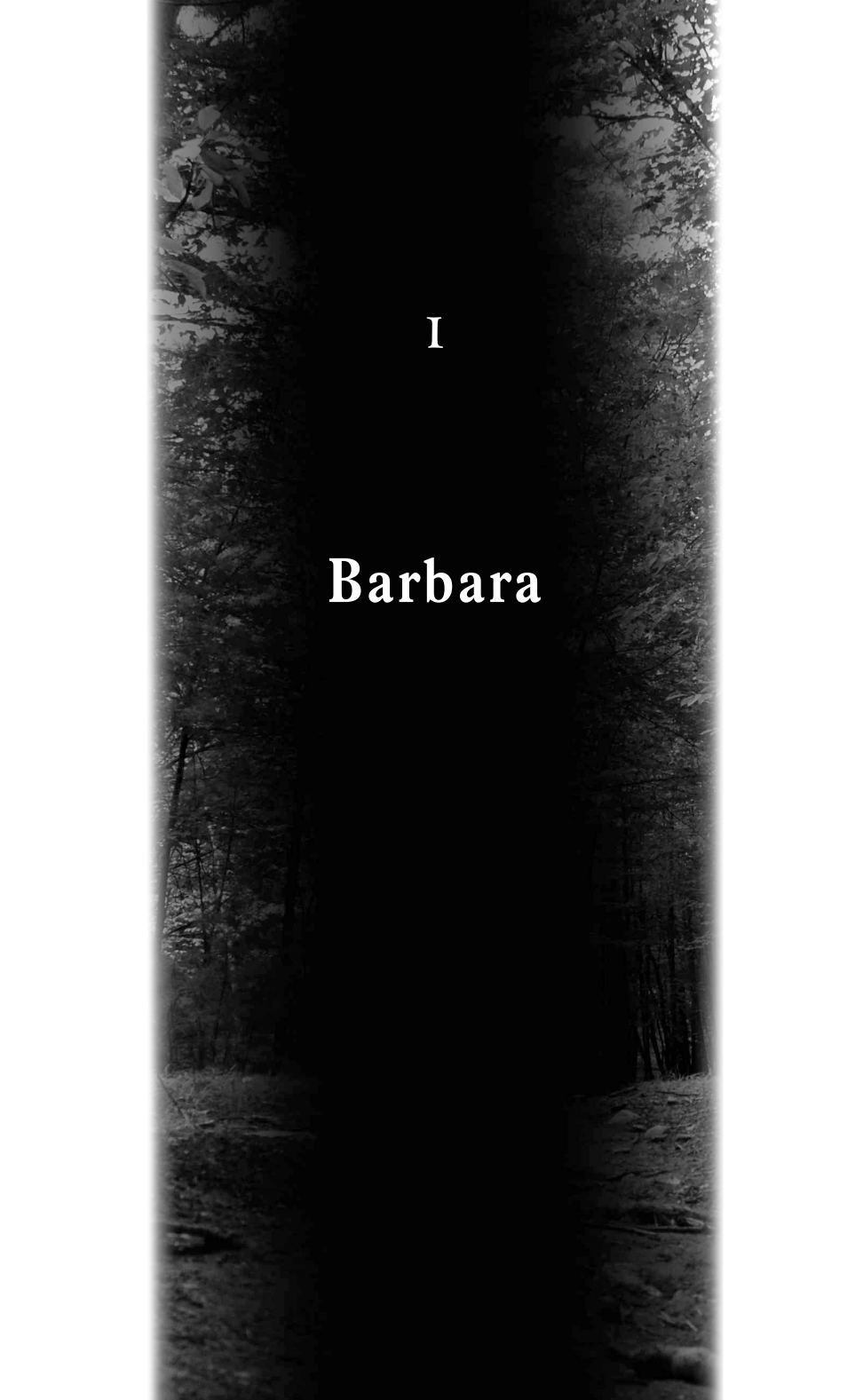
Nejeden pútnik pred vstupom do lesa neberie vážne nebezpečenstvo, ktoré naňho striehne, keď doň vojde sám, aby sa venoval svojej obľúbenej kratochvíli. Môže si byť istý, že o nebezpečenstve niet pochýb – hrozí mu, že zabľúdi. V adirondackých vrchoch sa netreba obávať ničoho iného!

Z článku Stratení v Adirondackom pohorí: Varovanie pre návštevníkov North Woods; Čo nerobiť, keď zídete z cesty, a ako nezabľúdiť. The New York Times, 16. marca 1890

Ako rýchlo, uvažovala som, strieda krása divočiny nebezpečenstvo a vytvoria jeden celok.

Z knihy Anne LaBastille: Woodswoman

I

Barbara

Louise

august 1975

Posteľ je prázdna.

Vedúca Louise – dvadsaťtriročná, s krátkymi končatinami a zachrípnutým hlasom, veselá – stojí bosá na teplej drevenej dlážke chaty Jedľa a pomaly jej dochádza, že na spodnej posteli pri dverách nikto neleží. Neskôr jej tých desať sekúnd, čo prejdú medzi pohľadom a poznaním, poslúži ako dôkaz, že čas je ľudský výtvor, lebo plynie pomalšie alebo rýchlejšie, ak sú v hre emócie, chemické látky v krvi.

Posteľ je prázdna.

Jediná baterka v chate – ak tam nie je, aj za bieleho dňa to znamená, že niektorá z táborníček išla na latrínu – leží na svojom mieste na polici pri dverách.

Louise sa pomaly otáča a vymenúva dievčatá, ktoré vidí.

Melissa. Melissa. Jennifer. Michelle. Amy. Caroline. Tracy. Kim.

Osem dievčat. Deväť postelí. Ráta ich stále dookola.

Nakoniec sa vzdá a pomyslí si: *Barbara*.

Prázdna posteľ patrí Barbare.

Louise zatvorí oči. Predstavuje si, že sa bude až do konca života vracáť na toto miesto, k tomuto okamihu ako osamelá cestovateľka v čase, duch, čo straší v chate Jedľa a snaží sa silou vôle privolať telo, ktoré tam nie je. Prinútiť Barbaru, aby vošla do dverí a povedala, bola som na latríne a zabudla som si zobrať baterku, aby sa ospravedlnila svojím odzbrojujúcim spôsobom, ako už viac ráz predtým.

Louise však vie, že sa to nestane. Cíti, sama netuší prečo, že Barbara ušla.

Musela zo všetkých táborníkov, pomyslí si, zmiznúť práve ona?

O 6.25 Louise vojde za záves do priestoru, o ktorý sa delí s praktičkou Annabel. Má sedemnášť, je baletka z Chevy Chase v Marylande. Annabel Southworthová patrí skôr do vekovej skupiny táborníkov, ale drží sa, vie okoreniť svoje slová iróniou a pracuje tak, aby bolo jasné, kde je hranica medzi trinásťročnými a sedemnášťročnou – tvorí ju preglejková priečka, čo oddeľuje hlavnú časť chaty od izbičky pre vedúce.

Louise ňou potrasie. Annabel zaškúli. Laktom si zakryje oči. Znova zaspí.

Louise zrazu udrie do nosa pach piva. Ktovie, či nevychádza z jej kože a úst. Včera rozhodne vypila dosť, aby ešte ráno cítila účinky. Stojí nad Annabel a uvažuje, či sa ten pach nešíri z nej.

Znervózne.

„Annabel,“ zašeptá. Ten tón, zrazu spoznáva matkin hlas. V istom zmysle sa aj cíti ako matka – jej zlá, nezodpovedná matka – aspoň vo vzťahu k tejto dievčine.

Annabel otvorí oči. Sadne si a nato sa strhne. Pozrie na Louise, oči sa jej rozšíria, zbledne.

„Budem vracáť,“ vyhlási. Ššš, tíši ju Louise a chytí prvé, čo jej padne do ruky – prázdne vrečko od zemiakových čipsov.

Annabel sa nadeh sklóní. Vracia. Keď zdvihne hlavu, dychčí a stoná.

„Annabel, pila si?“ spýta sa Louise.

Dievča pokrúti hlavou. Bojí sa.

„Myslím...“ odpovie – a Louise ju znova tíši, prisadne si k nej a v duchu ráta do päť, ako to robí už od detstva. Naučila sa nereagovať okamžite.

Annabel sa roztrasie brada. „Asi som niečo zjedla,“ zašepká.

„Bola si včera večer vonku?“ spýta sa Louise.

Annabel ju pozoruje. Odhaduje situáciu.

„Je to dôležité,“ povie Louise.

Za normálnych okolností má s praktikantkami trpezlivosť. Pomáha im prekonať nepríjemné následky prvej opice. Neprekáža jej, ak si občas trochu vypijú, keď majú voľný večer. Ako toho-ročná hlavná vedúca zvyčajne dokáže prižmúriť oči nad správaním, ktoré považuje za neškodné. Ani ona sa mu nevyhýba, keď sa naskytne vhodná príležitosť. Ale inak vyžaduje disciplínu; už na začiatku leta vylúčila vedúceho, keď zaspal po prehýrenej noci, z účasti na ďalších večierkoch a zjavne to poslúžilo ako odstrašujúci príklad pre ostatných, aby neurobili tú istú chybu.

Až doteraz. Lebo včera, keď mala Louise voľno, mala ju zastúpiť Annabel. Zrejme si nesplnila povinnosť.

Louise zatvorí oči. V duchu si premieta udalosti včerajšieho večera.

V spoločenskej miestnosti sa konala tanečná rozlúčková párty, účasť bola povinná pre všetkých táborníkov, vedúcich aj praktikantov. Vtom si spomenie, že Annabel tam chvíľu nebola – rozhodne ju nevidela –, ale určite sa vrátila ešte pred koncom.

O jedenástej, keď Louise rýchlo zrátala svoje zverenkyne, Annabel tam už bola aj s deviatimi dievčatami – áno, s deviatimi – všetky Louise zakývali a zaželali dobrú noc. Ešte ich má pred očami, ako kráčajú v skupinkách k chate.

Vtedy ich videla naposledy. Potom odišla, presvedčená, že Annabel prevzala velenie.

Snaží sa rozpomenúť, čo videla, keď sa vrátila dávno po večierke. Muselo byť čosi po druhej. Alebo po tretej? Pamätá si len na útržky – otvorené ústa Melissy R., ruka Amy spustená cez okraj postele. Ale Barbara v tých spomienkach nie je. Ani prázdnota po nej.

Namiesto toho sa vynorí iná spomienka – John Paul šermuje rukami na Čistine najprv smerom k nej, potom k Leemu Towsonovi. Chlapec z bohatej rodiny John Paul sa oháňa päťami, ako keby vstupoval do ringu. Rozzúrený bojovný Lee má ešte na sebe zásteru po službe v kuchyni. Spravil s Johnom Paulom krátky proces – nechal ho ležať na zemi a neprítomne zívať do koruny stromu.

Dnes budú problémy. Ako vždy keď si John Paul vezme do hlavy, že Louise ho chce podviesť.

Do záznamu: nechce, tentoraz nie.

Annabel lapá po dychu. Zakryje si oči rukou.

Louise prejde rovno k veci. „Nevieš, kde je Barbara?“ Nezo-
stáva veľa času, čoskoro sa začnú zobúdzťať dievčatá vo vedľajšej miestnosti.

Annabel sa tvári nechápavo.

„Van Laarová,“ dodá Louise a znova to zopakuje. „Naša táborníčka.“

„Nie,“ vydýchne Annabel a zvalí sa nazad do postele.

Práve vtedy zaznie budíček z reproduktorov rozvešaných na stromoch po celom tábore, ako inak. Dvanásť- a trinásťroč-
né dievčatá za priechkou sa neochotne prebúdzajú, vydávajú rôzne zvuky, vzdychajú, dvíhajú sa na lakťoch.

Louise pobehuje sem a tam ako levica v klietke.

Annabel ju pozoruje – stále poležiačky – a pomaly jej dochádza, o čo ide.

„Povedz mi pravdu,“ nástojí Louise. „Bola si v noci vonku? Po tom, čo dievčatá zaspali.“

Annabel zatají dych. Vzápätí prudko vydýchne. Prikývne. Louise si všimne, že do očí sa jej tísnu slzy.

„Áno, bola,“ odpovie rozochveným detským hláskom. Louise si je istá, že dievča ešte nikdy nezažilo nepríjemnú situáciu. Odmaľička ju presviedčali, aká je cenná pre tento svet. Ako dokáže robiť ostatných šťastnými. Teraz už nepotláča plač, Louise má čo robiť, aby neprevrátila oči. Čoho sa bojí? Veď nemá čo stratiť. Prinajhoršom ju vylúčia a pošlú hore na kopec k bohatým rodičom – mimochodom, priatelia sa s majiteľmi tábora. Práve sú ich hosťami. Na rozdiel od nej, *dospeléj* osoby, pomyslí si Louise. Najhoršie, čo sa môže stať... Ale nepredbiehaj, povie si. Sústreď sa na prítomnosť.

Louise podíde k závesu. Odchýli ho a zachytí pohľad Tracy, Barbarinej spolunoclažníčky – zastala v polovici rebríka, zjavne si všimla, čo sa stalo.

Louise rýchlo spustí záves.

„Stále chýba?“ spýta sa Annabel. Louise si priloží prst na ústa.

„Nehovor chýba,“ opraví ju, „stačí povedať, že nie je vo svojej posteli.“

Louise sa pátravo rozhliadne po izbičke, hľadá dôkazy včerajších prehreškov. Čo nájde, pozbiera do hnedého papierového vreca na odpad: prázdnu fľašu od piva, ktorú vypila na spiatocnej ceste z Čistiny, ohorok džointu, čo vyfajčila nevedno kedy, štítivo chytí dvoma prstami vrečko od čipsov s obsahom Annabelinho žalúdka.

„Je ešte niečo, o čom by ostatní nemali vedieť?“ obráti sa k Annabel. Dievča pokrúti hlavou. Louise zatvorí vrece, preloží ho a stlačí.

„Počuj,“ pokračuje. „Dnes ráno sa možno budeš musieť postarať o dievčatá. Ešte neviem. Ak áno, zbav sa toho vreca. Cestou na raňajky ho hoď do kontajnera. Musí zmiznúť. Zvládneš to?“ Annabel, zelená ako túz, prikývne. „Teraz zostaň tu. Zatiaľ nevychádzaj von. A ne...“ Louise sa zarazí, hľadá slová, čo by vyzneli dosť vážne, ale nie sebaobviujúco. Koniec koncov, rozpráva sa

s dieťaťom. „Len zatiaľ nikomu ani muk o včerajšku. Musím si ujasniť pár vecí.“

Annabel mlčí.

„Dobre?“

„Áno.“

Louise si nerobí ilúzie, podľa nej sa dievča okamžite zosype. Každému vytára, čo sa stalo a čo o tom vie. Poplače si mame a otcovi na hrudi – tí dvaja určite nepochopili báseň, podľa ktorej dali dcére meno Annabel – utešia ju, bude pokračovať v hodinách baletu, po maturite na prestížnej strednej pre dievčatá začne študovať na prestížnej vysokej, vydá sa za chlapca, ktorého jej vybrali rodičia – jedného si vraj vyhládli –, a už nikdy si nespomenie na Louise Donnadiieuovú, na jej osud, na ťažkosti, čo ju budú sprevádzať, ako si bude hľadať zamestnanie, bývanie a starať sa o matku, ktorá už sedem rokov nie je schopná ani ochotná pracovať. Nehovoriac o jedenásťročnom bračekovi, ktorý si nezaslúži taký život.

Annabel napne. Hneď to prejde.

Louise si založí ruky v bok. Dýcha. Spomaľ, pripomína si v duchu.

Narovná sa. Odhrnie záves. Začne hrať prekvapenú pred skupinkou dievčat – všetky k nej vzhliadajú s rešpektom, obdivujú ju, často si prídu po radu a ochranu – a prehltne pocit hanby ako tabletku.

Vojde do izby. Predstiera, že ráta prítomné dievčatá. Zatvári sa nechápavo.

„Kde je Barbara?“ spýta sa rázne.